

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Matuszka István Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Matuszka István ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a dr. Bitá Judit ügyvéd (Bitá-Petrik-Giba és Társai Ügyvédi Iroda) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. november 22. napján meghozott P/P.IV.21.P.22.413/2006/74. számú ítélete ellen, a felperes részéről 78. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, annak Pf.3. sorszám alatti kiegészítése, az alperes részéről 76. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben, az alábbiak szerint megváltoztatja.

A felperes marasztalását 6.211.150 (Hatmillió-kétszáztizenegezer-százötven) forintra, ebből 5.371.370 (Ötmillió-háromszázhetvenegyezer-háromszázhetven) forint után 2001. október 1. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11%, 2005. január 1. napjától január 31. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatára, 6.211.150 (Hatmillió-kétszáztizenegezer-százötven) forint után 2006. február 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatra felemeli.

A felperes által fizetendő perköltséget 1.354.375 (Egymillió-háromszázötvennégyezer-háromszázhetvenöt) forintra felemeli.

A kereset pertárgyértékét 24.458.900 (Huszonnégymillió-négyszázötvennyolcezer-kilencszáz) forintban, a viszontkeresetét 9.564.500 (Kilencmillió-ötszázhatvannégyezer-ötszáz) forintban állapítja meg. A le nem rótt 900.000 (Kilencszázezer) forint kereseti és az 573.970 (Ötszázhetvenháromezer-kilencszázhetven) forint viszontkereseti illetékből a felperest terhelő illetéket 1.273.020 (Egymillió-kétszázhetvenháromezer-húsz) forintra, az alperes által fizetendő illetékrészt 200.950 (Kétszázezer-kilencszázötven) forintra leszállítja.

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 404.400 (Négyszáznégyezer-négyszáz) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az

államnak - a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására - 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felek 1987-től élettársak voltak, 1991-ben kötöttek házasságot, életközösségük 2000 szeptemberében megszűnt, házasságukat a bíróság jogerős ítéletével felbontotta.

Az alperes előző, elhunyt férjével 1981-ben vásárolta meg a **b-i H.** utca 7. szám alatti üzlethelyiség bérleti jogát, amelyet **S.** néven üzemeltetett. A felek életközössége alatt az üzletet az alperes végezte, 1995 decemberében kizárólagos tulajdonaként megvásárolta.

Az alperes 1989-ben bérleti szerződést kötött egy **b-i V.** utcai üzlethelyiségre, amelyet a felperessel közösen üzemeltettek, ugyancsak **S.** néven.

Az együttélés alatt a felek azonos arányú közös tulajdonként három lakásingatlant vásároltak a **b-i Sz.** utca (továbbiakban: **Sz.** utca) 7. szám alatti társasházban, a földszinti 120 m², az első emeleti 57 m², és a 95 m² nagyságú tetőtéri ingatlant. A lakásokat 2000 szeptemberétől 2002. szeptember végéig bérbeadás útján hasznosították. Ebből 53.900 USD, átszámítva 14.908.740 forint bevételük keletkezett, amelyet a felperes vett fel. A bérbeadás időszakára a **b-i N.** úton egy lakásingatlant béreltek, amelyből az alperes 2000 szeptemberében elköltözött és 2001 márciusában beköltözött az időközben megürülő **Sz.** utcai társasház első emeleti lakásba, és itt lakott az ingatlan 2005 júliusi értékesítéséig. A felperes 2002 októberétől 2004. november 1-jéig a tetőtéri lakásingatlanban lakott, majd ennek értékesítése után beköltözött a földszinti lakásingatlanba.

A felperes végleges keresetében 24.458.893 forint megfizetésére kérte az alperes kötelezését házastársi közös vagyon megosztása címén, ezen belül annak megállapítását, hogy a **H.** utcai üzlet a felek azonos arányú közös tulajdona, melynek megszüntetésével 9.500.000 forint megváltási ellenérték illeti.

2000. szeptember 1-től 2008. december 31. napjáig havi 100.000 forint, 2009. január 1-től havi 150.000 forint, 2000. szeptembertől 2009. december 31. napjáig terjedő időszakban lejárt 11.800.000 forint üzlethasználati díjat, 1.030.000 forint közös képviselői díjat, a **Sz.** utcai ingatlanok használati díj különbözeteként 2001 márciusától 2005. december 31. napjáig terjedő időszakra 2.900.000 forintot, összesen 25.230.000 forintot igényelt az alperestől. Követelésébe beszámította a részben közös tulajdonú vitorlás hajóból és az ingóvagyon megosztásából az alperest megillető 225.000 forintot, a bérbeadásból befolyt bevételek és a kiadások egyenlegéből a volt házastársára jutó 573.190 forintot.

Előadása szerint a bérleti díjból kifizetett egy magánszemélytől, **G.S.**-től felvett közös kölcsönre 3.910.000 forintot, a lakásvásárlási hitellel felmerült 907.000 forintot, 172.000 forint illetéket, 100.000 forint ügyvédi munkadíjat, 110.000 forintot a kertész munkabérére, a **az N.** úti ingatlan bérleti díjára 25 hónapra havi 120.000

forint, összesen 3.000.000 forintot, a bérlet és a felperes által használt I. emeleti lakás rezsiköltségére 1.071.000 forintot, a társasház számláira 2005. végéig 826.655 forintot, a részben közös tulajdonú vitorlás hajó kikötői díjára 550.000 forintot, a kutyák fenntartási költségére 339.500 forintot. A felek megállapodása alapján a bérleti díjból 1.900.000 forintért saját használatára vásárolt egy Opel Astra típusú személygépkocsit, a felperes leányának 400.000 forintot ajándékoztak gépkocsi vásárlására, az alperes 96.000 forint kölcsönben részesült.

A befolyt bérleti díjból kifizette a társasházban felmerült karbantartási és javítási költségeket, 25.000 forintot a kaputelefon javítására, 43.000 forintot gépkocsi kapuelektronika cseréjére, 6.000 forintot a gyalogkapu zárra, 130.000 forintot a csőtörésre, 7.000 forintot bojler, 12.000 forintot hűtő, 17.000 forintot a fűnyíró szelep javítására, 12.000 forintot a fűtőberendezés javítására, karbantartására, 9.000 forintot a hibafeltárás érdekében végzett árszármazási munkákra. A fényezésre 3.000 forintot, az együttélés alatt megrendelt és 2001. évben kifizetett hajóponyvára 40.000 forintot, hajófestékre 31.000 forintot, és a házastársak kapcsolatának helyreállítása érdekében szervezett e-i kirándulásra 90.000 forintot fordított.

Az alperes ellenkérelmében, és módosított viszontkeresetében a kereset elutasítását és a házastársi közös vagyon megosztása, a **Sz.** utcai ingatlanok után lejárt használati díjkülönbözete címén 9.564.485 forintot, 5.437.833 forint bérleti díj után 2001. október 1. napjától 2004. február 28. napjáig évi 11% kamatot, 2004. március 1. napjától havi 9% kamatot, 2.076.652 forint használati díj után 2006. február 1. napjától évi 9% kamatot követelt a felperestől.

Kérte, hogy a bíróság a vitorlás hajót 2.050.000 forint ellenértéken adja a felperes tulajdonába. A felperes által felvett bérleti díjból 4.166.000 forint felhasználását elismerte, ebből 2.600.000 forint az **N.** úti ingatlan bérleti díja, 907.000 forint a lakásvásárlási hitel, 172.000 forint a tetőtéri lakás illetéke, 100.000 forint az ügyvédi munkadíj, 110.000 forint a kertész munkabére, 96.000 forint a részére nyújtott hitel összege és 181.000 forint a **Sz.** utcai társasház számlájának az őt terhelő része. A felperes a meghaladó és az alperest illető 5.437.833 forint bérleti díjjal nem számolt el. A **G.S.**-től felvett közös tartozásra a közös törlesztésen felül 5.000.000 forintot kiegyenlített, az őt terhelő tartozásból 597.000 forinttal többet fizetett.

A használati díjkülönbözet iránti követelését a perben beszerzett szakvéleményt elfogadva arra alapította, hogy a felperes 2002. október 1-től 2004. november 1-ig a tetőtéri lakásban lakott, míg az alperes az I. emeleti lakást használta. A felperes 2004. november 1-től 2005. július 6-ig a földszinti, az alperes pedig változatlanul az emeleti lakásban élt, amelyből az ingatlan értékesítése után kiköltözött. A felperes ezután 2006. január 31. napjáig, az ingatlan eladásáig használta a 120 m² nagyságú lakást. A fenti időszakra összesen 2.076.652 forint különbözeti és többelhasználati díjat igényelt volt házastársától.

A perben következetesen azzal érvel, hogy a felek között közös gazdálkodás nem volt, szoros, napi elszámolási viszonyban éltek. A **H.** utcai üzlet a különvagyon, a bérleti jogára tekintettel a kedvezményes vételárat elhunyt férje édesanyjától ajándékba kapta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperest 5.713.370 forint és annak 2001. október 1.napjától a kifizetés napjáig járó mindenkori jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamata és 375.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte. A meghaladó keresetet, viszontkeresetet elutasította. A pertárgyértékét 24.237.000 forintban állapította meg. A felperest 1.454.220 forint, az alperest 231.000 forint illeték megfizetésére kötelezte az állam javára.

A megállapított tényállás szerint a felek az életközösség alatt külön gazdálkodtak, egymással sokszor napi szinten elszámoltak, volt, hogy kölcsönöket adtak egymásnak, a tartozásokról kimutatásokat vezettek.

Az alperes bizonyította, hogy a felek külön gazdálkodtak és a H. utcai üzlet a különvagyon. A V. utcai üzlet vezetését 1994-től más személy végezte, 1995. évre a működésben jelentős veszteség keletkezett, ezért az üzletet bezárták. Ekkor merült fel a H. utcai üzlethelyiség kedvezményes megvásárlásának lehetősége. A feleknek erre anyagi fedezete nem volt, az alperes a vételárat elhunyt házastársa édesanyja, B.J.né 900.000 forint készpénzajándékából fedezte. Az ajándékozást a 17/A/1. sorszám alatt csatolt okirattal igazolja. Bizonyított, hogy az ajándékozó az ajándék összegével a korábban értékesített ingatlanból származó 350.000 forintos vételárnak a banki befektetése folytán rendelkezett. Az elsőfokú bíróság értékelte, hogy valamennyi, a házassági kötelék fennállása alatt vásárolt ingatlan a felek azonos arányú közös tulajdonában állt. Erre és a felek gazdálkodására tekintettel nem életszerű a felperes állítása miszerint az üzletet illetően nem volt jelentősége tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási bejegyzésének. A tulajdoni igény alaptalansága folytán a felperest az üzlet után használati díj sem illeti.

Az egyéb közös és különvagyon ingóságokat a felek természetben megosztották, és egyezően adták elő, hogy az alperest 137.000 forint ingó értékkülönbözet címén megilleti.

A 14.908.740 forint bérleti díjból az alperes 4.166.000 forint felhasználását elismerte, a felperes a meghaladó igények jogszerűségét nem bizonyította, illetőleg olyan tételeket kívánt elszámolni, amelyek nyilvánvalóan nem a felek közös terhe, így a felperes leányának a gépkocsi vásárlásához nyújtott 400.000 forint juttatást. A felperes nem bizonyította, hogy a kutyák fenntartási költségét kizárólag ő viselte, a Sz. utcai ingatlanokban az állított javításokat, karbantartásokat elvégezte, a közüzemi díjakat pedig a felek egymás között elszámolták. A bérbeadás időszakában mindketten végezték az ingatlannal kapcsolatos teendőket (javítás, tisztántartás, kertgondozás). Közös képviselő pedig a társasházban nem volt, e tény a felperes más perben elismerte. A hajó kikötői díja és az azzal kapcsolatban felmerülő karbantartási és egyéb költségek is a felperest terhelik, mert az életközösség megszűnése óta az ingóságot ő tartja birtokában. A felek 2000. szeptember 4. napjáig G.S.tól felvett kölcsönből 3.194.000 forintot visszafizettek, az alperes ezt követően a kölcsönadóval kötött megállapodás alapján 5.000.000 forintot teljesített, a további tartozást a felperes egyenlítette ki. A felek kölcsönös elszámolási igénye alaptalan, tekintettel arra, hogy az alperes a közös teljesítés összegének ismeretében, az őt terhelő tartozás teljes kiegyenlítésére kötött megállapodást a hitelezővel.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a feleknek a **Sz.** utcai ingatlanokra érvényesített többlethasználati díjkövetelése alaptalan. Az ingatlanok használatát megállapodással rendezték, vita csak a tetőtéri lakás értékesítésekor volt, amikor a felperesnek kizárólag a földszinti lakás használatára volt lehetősége. Az alperes pedig azért vette használatba az I. emeleti lakást, mert a bérleti szerződés felmondása után ez vált leghamarabb beköltözhetővé.

A felperest az együttélés ideje alatt vásárolt Luca vitorlás hajóból az alperes tulajdoni arányának megfelelően 205.000 forint, a **Sz.** utcai ingatlan bérleti díjából 5.371.370 forint, ingó értékkiegyenlítés címén 137.000 forint, összesen 5.713.370 forint terheli. A kamatfizetési kötelezettsége a Ptk. 301. §-án alapul, az elsőfokú bíróság annak kezdő időpontját az alperes kérelmével egyezően, a középárányos időponttól 2001. október 1. napjától határozta meg.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viselésére vonatkozó döntését a Pp. 78. § (1) bekezdésére alapította, a felperes köteles a pervesztességére tekintettel az alperes ügyvédi munkadíjból álló költségének megfizetésére, továbbá a kereset és a viszontkereseti illeték megtérítésére.

Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezett.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta. Érvei szerint:

- Az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a feleknek a házasság alatti gazdálkodását külön gazdálkodásnak. A közös gazdálkodás tényét **O.J.**, **G.Gy.** tanúk egyértelműen igazolták. Az üzletben alkalmazottként dolgozó **Sz. E.** sem tudott a külön gazdálkodásról. A házasságkötést megelőző együttélés első éveiben a felek 3-4 alkalommal elszámoltak egymással, a házassági életközösség alatt már közösen gazdálkodtak.

- Téves a **H.** utcai üzlet alvagyoni jellegére vonatkozó az alperes volt anyósának tanúvallomására, az általa írt ajándékozást tartalmazó levélre és az alperes egyoldalú, nem bizonyított előadására alapított megállapítás.

B.J.né tanúvallomása az alperes állításával és az okirat tartalmával is ellentétben állt. Tanúvallomásában a **v-i** telek 1987. évi eladásából származó bevételt jelölte meg a pénzajándék fedezeteként, ezzel szemben az általa írt levélben egy kölcsön visszafizetéséről tesz említést. Az ingatlan vételára még betétkénti kamatoztatása esetén sem fedezte volna az üzlet vételárát, egyéb forrásra pedig a tanú, illetve az alperes sem hivatkozott. **P-né V.A.** tanúvallomása szerint jelen volt a 900.000 forint átadásánál, az alperes volt anyósa ettől eltérően azt állította, hogy a pénz állított átadásakor csak az alperes volt jelen. A további tanúk az ügyletről csak közvetett információkkal rendelkeztek. Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások közötti ellentmondásokat nem tisztázta, téves jogi álláspontja folytán mellőzte az üzlet értékének meghatározására irányuló, más szakértő kirendelésére vonatkozó indítványt.

- A **v-i** zártkertnek két tulajdonosa volt, a vételárból az alperes volt anyósának 175.000 forint bevétele származott, amelyet az OTP-ben helyezett el. A betét összegére és az esetenkénti kivételére tekintettel a betétbe helyezéstől az ajándékozásig évi 20%-os kamattal számolva legfeljebb 571.000 forint megtakarítás keletkezhett. Ez a körülmény önmagában megdönti a tanúk vallomásának valóságtartalmát. **G.Gy.** tanúvallomásából pedig megállapítható, hogy **B.J.**né a telek vételárát az 1990-es évek végén lakásvásárlásra fordította. Egyébként sem volt szükség a perbeli 900.000 forint állítólagos ajándékozására. Az alperes a perben maga adta elő, hogy a két üzlet bevétele 1994-1995. években havi 800.000 forint, ebből a nyereség havi 400.000 forint volt. A felperes havi 150-200.000 forint jövedelemhez jutott a **K.** Kisszövetkezettől és további havi 200.000 forint bevétel származott a **Sz.** utcai I. emeleti lakásingatlan bérbeadásából. Ebből következően a házastársak havi bevétele elérte a 750-800.000 forintot. Ezzel szemben az alperes volt anyósa havi 20.000 forint nyugdíjból egy szoba-konyhás lakásban élt, megélhetésének biztosításához nyugdíját vasalással egészítette ki.

- Az elsőfokú eljárásban csatolta a **Sz.** utcai és a **az N.** úti lakásokkal kapcsolatban kifizetett közüzemi számlák túlnyomó részét. A társasház közös költsége 2000. szeptember 1-től 2005. december 31. napjáig terjedő időszakban 830.655 forint volt. A felek által használt lakások közüzemi díjának együttes összege 2000 szeptembere és 2002 októbere között 1.071.131 forintot tett ki.

- A volt házastársak által bérelt **az N.** úti ingatlan bérleti díja havi 120.000 forint volt, 25 hónapra számítva összesen 3.000.000 forint, a felmerült költségekkel a felek nem számoltak el. Az alperes a felperes által elkészített elszámolás alapján az őt terhelő költségeket nem egyenlítette ki. A közös adósságra a befolyt bérleti díjból az alperes által sem vitatottan 3.910.000 forintot törlesztettek.

- A **Sz.** utcai ingatlanban valóban nem volt közös képviselő, de a felmerülő feladatokat ellátta, befizette a társasházat terhelő költségeket, megszervezte, lebonyolította ellenőrizte a javítási, karbantartási munkákat, gondoskodott a közös területek tisztántartásáról és gondozta a kertet. Az alperes egy alkalommal vett részt a lombok összegyűjtésében kb. 30 perc időtartamban. Erre tekintettel kifogásolta a közös képviselői díj, továbbá az Opel Astra személygépkocsi vételára, leánya gépkocsi vásárlásra nyújtott hozzájárulás, a kutyatartási költségek, a csőtörés számlával igazolt 130.000 forint javítási költsége, az együttélés alatt megrendelt és 2001. évben kifizetett hajóponyva vételára, a kapcsolat helyreállítása érdekében szervezett kirándulás, az egyéb javítási, karbantartási - gépkocsi-kapu elektronika csere költsége, kaputelefon,- gyalogkapu zár,- bojler,- hűtő,- fűnyíró szelep javítási költség, a hibafeltárás érdekében végzett ásási munka ellenértéke, és a fénymásolási költség elszámolásának mellőzését.

Hivatkozása szerint az alperes az életközösség megszűnésekor magával vitte a közösen használt Mercedes személygépkocsit, erre tekintettel a felperes a felek megállapodása alapján vásárolta meg az Opel Astra személygépkocsit. Leányának az együttélés alatt az alperes hozzájárulásával nyújtott személygépkocsi vásárlásához támogatást. Az alperes a vidéki kirándulás tényét és a megjelölt költséget nem vitatta. A számlával nem igazolt javítási és karbantartási költségek tekintetében pedig arra utalt, hogy öt év használat alatt ilyen mennyiségű hiba

közismerten felmerülhet, és az általános gyakorlatnak megfelelően a felmerült költségekről számlát nem kért.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására irányult. Az ítéletábra a felperes marasztalását 1.889.836 forintra, ennek 2006. február 1. napjától, az elsőfokú ítéletben megállapított marasztalás után 2001. október 1. napjától a kifizetési járó törvényes mértékű kamatára emelje fel és kötelezze a perrel felmerült költségei megfizetésére.

Érvei szerint 2004 októberétől 2005 júliusáig használta a **Sz.** utcai társasház I. emeleti lakását, ezzel szemben az alperes 2004 októberétől birtokba vette a földszinti lakást, amikor kiköltözött a tetőtéri lakásból. 2005 júliusában, az I. emeleti lakás eladása után megakadályozta a felperesnek a földszinti lakásba történő bejutását. A szakértő megállapítása szerint a fenti időszakban a két lakás közötti használati díj különbözet 1.418.000 forint, amelynek fele 709.284 forint megilleti. A földszinti lakást az értékesítésig a felperes használta, ennek használati díja 2005. július 1. napjától 2006. január 31. napjáig terjedő időszakra 2.361.104 forint, amelyből az alperesnek járó rész 1.180.552 forint.

Az elsőfokú ítélet megállapítása szerint a tetőtéri lakás eladása után a felperes az alperes hozzájárulása nélkül költözött át a földszinti lakásba. **F.I., H.Gy.** vallomása igazolja a földszinti ingatlan használatra vonatkozó megállapodás hiányát, továbbá azt, hogy a felperes megakadályozta az ingatlan használatát.

A kamat mértékére vonatkozó döntés a Ptk. 301. § (1) bekezdésétől eltér.

A perben pernyertes lett, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a **H.** utcai üzlet a különvagyona, a felperes a **Sz.** utcai ingatlanok bérleti díjával nem számolt el, ezért a perköltség viselésére a pereszes felperes köteles.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében arra utalt, hogy a földszinti lakás a 2004 októberi használatba vétele előtt több hónapig üresen állt. A felperes sem kívánta birtokba venni, mert kényelmes lakhatását az I. emeleti lakás biztosította. A tetőtéri lakás értékesítése után természetesnek tartotta a felperes beköltözését az üres földszinti lakásba. Az alperes a felperes lakáshasználatát nem vitatta, többlethasználati díj iránti igényét csak a perben érvényesítette.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a gazdálkodás jellegét illetően kiemelte a felperes elismerő nyilatkozatát, amely szerint a **V.** utcai üzlet bezárásig a felek nem gazdálkodtak közösen. Pontos elszámolást vezettek, az alperes Mercedes gépkocsija vásárlásához a felperes 2000 USD kölcsönt nyújtott, az amerikai utazás költségére az alperes 5.000 USD-t fizetett, a felek az ingatlanok vételárát azonos arányban viselték.

B.J.né tanúvallomásakor 79 éves volt, orvosi igazolás alátámasztotta, hogy egészségi állapotánál fogva nem mindenre emlékezett pontosan, ettől függetlenül okiratok és tanúvallomások egyértelműen igazolták az ajándékozást és az általa nyújtott pénzajándék összegét. Az üzlet különvagyoni jellege szempontjából értékelendő tény, hogy a felek valamennyi ingatlan vételárához 50-50%-os hozzájárulást nyújtottak, és tulajdonszerzésük is ennek megfelelően került ingatlan-nyilvántartási bejegyzésre.

A felperes a **Sz.** utcai lakások bérleti díjával nem számolt el, a peradatokból egyértelműen megállapítható; a felperes olyan elszámolási igényt terjesztett elő, amelynek alapján az alperest bérleti díj nem illeti.

A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezésére irányuló felperesi fellebbezési kérelmet bírálta el. A felperes fellebbezési kérelmét tartalmilag a szakértői bizonyítás hiányára, az elsőfokú bíróság által nem értékelt bizonyításra, a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésére, a tényállás részben téves és hiányos megállapítására, és az így megállapított tényállásból a téves jogi következtetések levonására alapította.

A Pp. 252. § (3) bekezdése értelmében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között és kizárólag abban az esetben kerülhet sor, ha a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű vagy teljes megismétlése, illetőleg kiegészítése szükséges, mert az elsőfokú bíróság nem tisztázta a jogvita elbírálása szempontjából releváns tényállást, vagy a bizonyítékok között mutakozó ellentmondást nem oldotta fel. Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges tényállást - részben a felek egyező előadása alapján - feltárta, az indokolt bizonyítást lefolytatta, bizonyíték mérlegelése sem volt okszerűtlen. Nincs szükség olyan további bizonyítás lefolytatására sem, amely megalapozná az eljárás megismétlését.

Az ítéltábla a fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem korlátai között érdemben bírálta el. A fellebbezési kérelemhez kötöttség elvére figyelemmel nem érintette a felperes elszámolási igénye körében az 550.000 forint kikötői díj és 31.000 forint hajófesték ellenérték elszámolását elutasító, továbbá az alperes elismerésén alapuló elszámolásra vonatkozó rendelkezést. A fellebbezési kérelmek korlátai közötti felülbírálat keretében megállapította, hogy a felperes fellebbezése alaptalan, az alperesé részben alapos. Az elsőfokú bíróság a tényállást túlnyomó részben helyesen állapította meg, döntésével, ténybeli és jogi okfejtésével az ítéltábla az alábbiak szerint csak részben értett egyet.

A felperes fellebbezésében megalapozottan kifogásolta a gazdasági közösség hiányára vonatkozó megállapítást.

A házassági életközösség tartalmi elemei a közös háztartás, a közös gazdálkodás és a bensőséges személyes viszony. Az életközösség legfontosabb eleme házassági vagyoni szempontból a házastársak közötti gazdasági kapcsolat, az együttesen kitűzött célok érdekében való vagyoni együttműködés, amely a felek körülményeitől, életvezetésüktől függően lehet lazább vagy szorosabb. A pénzkezelés módja nem befolyásolja az életközösség fennállását és az ehhez kapcsolódó közös szerzést. Kétségtelen, hogy a felek a kapcsolat fennállása alatt jövedelmükkel önállóan rendelkeztek, a házasságkötést megelőző együttélés és a házassági életközösség kezdeti időtartamában a bevételek és a kiadások tekintetében szoros, napi elszámolást alkalmaztak. Ugyanakkor gazdasági céljaik érdekében együttműködtek, közösen üzemeltették a **V.** utcai üzlethelyiséget, a **Sz.** utcai társasházban azonos arányú közös tulajdonként három lakásingatlant

vásároltak, közösen döntöttek a lakásvásárlásához szükséges bankhitel és magánhitel felvételéről, az ingatlanok bérbeadással történő hasznosításáról, a közös háztartás, együttlakás fenntartása érdekében a **az N.** úti lakásingatlan bérbevételéről. A kifejtett körülmények a gazdasági közösség fennállását egyértelműen igazolják, emellett az alperes a perben maga is elismerte, hogy a felek közötti napi elszámolás 1997. évtől megszűnt (9. sorszámú. jkv. 5. oldal).

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű, a Pp. 206. § (1) bekezdésének mindenben megfelelő értékelésével helyesen állapította meg a **H.** utcai üzlet alvagyoni jellegét.

Az üzlet kedvezményes vételárára fordított 900.000 forint ajándékozását **B.J.**né ajándékozó által írt, és aláírt levél, az ajándékozó tanúvallomása (21. sorszámú. jkv.) igazolta, **P-né V.A.** (17. sorszámú jkv.), dr. **G.B.** (34. sorszámú jkv.) vallomása alátámasztotta, és az ügyben teljesen érdektelen **Sz.J.**, **Sz. E.** tanúvallomása (30. sorszámú jkv.) tovább erősítette.

Az ajándékozó és **P-né V.A.** tanúvallomásának bizonyító erejét a jelentős időmúlásra és az ajándékozó idős korára tekintettel nem gyengíti, hogy az 1995. évben történt pénz átadásánál jelen lévő személyi körre eltérő nyilatkozatot tettek. A fenti bizonyítékokkal ellentétben, az ajándékozóval korábban közeli kapcsolatban, haragban álló **G.Gy.** tanúvallomása (30. sorszámú jkv.) a juttatás tényét nem cáfolja.

Az ajándék fedezetére vonatkozó fellebbezési érveléssel szemben a 32. sorszám alatt csatolt, az 1989. július 21. napján kötött adásvételi szerződéssel az alperes bizonyította, hogy az ajándékozó a **v-i** ingatlan és az ingóságok vételárából az elsőfokú ítéletben megállapított összegben részesült. Arra pedig nincs kétséget kizáró bizonyíték, hogy az akkori jelentős infláció miatt a lekötött betétek utáni magas kamatmértékre, az egyéb kedvező befektetési lehetőségekre figyelemmel az ajándékozó az ajándék tárgyával nem rendelkezett.

Az üzlet különvagyoni jellegére tekintettel a felperest megváltási ellenérték, használati díj nem illeti, ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan mellőzte az üzlet érték és a használati díj megállapítása érdekében a további, más szakértői vélemény beszerzésére irányuló bizonyítási indítvány teljesítését.

Az elsőfokú bíróság az alperes elismerésére is figyelemmel helyesen állapította meg a felperes által felvett bérleti díjakból az alperest megillető rész mértékét.

A felperes keresetlevelét a teljes 2005. december 31. napjáig terjedő elszámolási időszakot követően, 2006 júniusában terjesztette elő és a perben a **Sz.** utcai társasház költségeire, a felek által használt lakásingatlanok rezsiköltségére ellentmondó, nem bizonyított nyilatkozatokat tett. Az 5. sorszámú előkészítő iratában az alperes használatában állt **Sz.** utcai I. emeleti lakás rezsiköltségét 319.000 forintban, a társasházi költségeket 340.000 forintban jelölte meg. A 7. sorszámú beadványában érvényesítette a **az N.** úti bérelt ingatlan rezsiköltségének elszámolását, és a felek által használt ingatlanok rezsiköltségeinek, valamint a társasházi költségek együttes összegét 1.421.000 forintban határozta meg. A

61/F/3. sorszámú beadványa szerint a két lakás együttes rezszi költsége 1.071.000 forint, míg a társasház költsége 491.000 forint. Ugyanakkor a 66. sorszámú előkészítő iratában a társasházzal kapcsolatos 2000 szeptemberétől 2005. szeptember végéig felmerült és az általa kifizetett költségek összegét 826.655 forintra tette.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. §-ában foglaltak szerint a fenti ellentmondó nyilatkozatokat és a 67/A/1. alatt csatolt elismervényeket, elszámolásokat helyesen értékelte a felperes terhére annak megállapításával, hogy a felperes az általa felvett bérleti díjból az alperes által elismert 180.000 forint társasházi költséget fedezte, a rezsiköltségeket pedig a felek elszámolták, az alperes a reá jutó költségeket kiegyenlítette.

Az alperes a **az N. úti** bérlakás bérleti díjára az ott lakása időtartamára jutó bérleti díj összegét meghaladó elismerő nyilatkozatot tett, elköltözése után az ingatlan a felperes kizárólagos használatában maradt, ezért a teljes bérleti díj összege az alperesre nem hárítható.

A felperes megalapozatlanul kifogásolta a magánszemélytől felvett kölcsönből az életközösség megszűnéséig terjedő időszakban részletekben visszafizetett tartozás összegére vonatkozó elsőfokú ítéleti megállapítást. A kölcsönadó részéről 18. sorszám alatt csatolt kimutatásból kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felek az életközösség megszűnéséig, a szeptember 4. napján kiegyenlített 304.000 forintot is elszámolva, a közös tartozásra összesen 3.194.000 forintot teljesítettek. A kölcsönadó az alperes által egy összegben kifizetett 5.000.000 forinttal az alperesre jutó tartozást kiegyenlítettnek tekintette, ezért a felperes javára további 716.000 forint törlesztés nem számolható el.

Kétségtelen, hogy a társasházban közös képviselő nem volt, a felek együttélésére tekintettel fel sem merült, hogy a felperes a közös tulajdon fenntartásával, hasznosításával kapcsolatos feladatok ellátása fejében díjazásban részesül. A felek megállapodásának hiányában a felperes által hivatkozott, az életközösség fennállása alatt ellenszolgáltatás nélkül végzett tevékenység utóbb, az életközösség megszűnése után visszterhessé nem tehető. Emellett a felperes az alperes tagadásával szemben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján nem bizonyította a társtulajdonosként rá háruló kötelezettség mértékét meghaladó, pénzbeli értéket képviselő tevékenységek teljesítését.

A perben nem volt vitás, hogy a felperes az életközösség megszűnése után a befolyó bérleti díjból vásárolta az Opel Astra típusú személygépkocsit, az azonban nem bizonyított, hogy a vétel a felek megállapodása alapján, a felperes gépkocsi használatának biztosítása érdekében, az ingó vagyoni igények rendezése keretében történt. A felperes állítását nyomatékosan gyengíti, hogy a felek egyező előadása szerint a közös ingóvagyonot megosztották, a felperes ennek eredményeként vállalt kötelezettséget a 137.000 forint értékkülönbséget megfizetésére.

A felperes az alperes tagadásával szemben nem bizonyította azt az állítását sem, hogy leánya részére gépkocsi vásárlásra a bérleti díjból nyújtott juttatás a felek közös ajándéka volt.

A hajóponyva vételár elszámolását illetően az ítélet tábla csak visszautal az elsőfokú ítélet helyes okfejtésére. A házastársak kapcsolatának helyreállítása érdekében szervezett kirándulást illetően pedig a felperes meg sem kísérelte annak bizonyítását, hogy a felek megállapodása alapján fedezte az általa felvett bérleti díjból a felmerült költségeket.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítás szabályai alapján helyesen értékelte a felperes terhére a kutyatartási, a karbantartási, - a javítási költségek bizonyítatlanságát. A peradatokból csak az állapítható meg, hogy a kutyák mindennapi ellátásának költségét a felperes fizette, ezzel szemben az alperes viselte az állatorvosi költségeket és esetenként személyesen gondozta az állatokat. Nincs bizonyítva, hogy az alperes által viselt költségek összege, személyes tevékenységének értéke nem érte el a felperes ráfordításának mértékét.

Az alperes tagadásával szemben a felperes okirattal, tanúvallomással nem bizonyította az általa állított javítási, karbantartási munkák és a fénymásolás elvégzését, valamint ezek költségét. Az életszerűsége, a számla nélküli munkavégzésre hivatkozás pedig nyilvánvalóan nem ad alapot a vitatott költségek elszámolására.

A csőtörés helyreállításával kapcsolatos igényt illetően a 12/F/1. sorszám alatt csatolt, T.T. vállalkozó által írt, nyomtatékosan aggályos elismervényre és a számlamásolatra döntés nem alapítható. Az elismervény szerint a vállalkozó anyag-, és díjelőleg címén 2002. évben vett fel 114.000 forintot, míg a javítási költség elvégzését igazoló számlamásolatban megjelölt 130.000 forint javítási költség felszámítása a 2001. szeptember 13-i teljesítés alapján történt. A fentiekén túl a vállalkozó 22/A/1. sorszámú írásbeli nyilatkozata szerint a számlamásolat kiállítására a felperes kérésére, az általa diktált tartalommal került sor.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság az alperes által elismert követelés beszámításával érdemben helyes döntéssel kötelezte a felperest az alperest megillető 5.371.370 forint bérleti díj megfizetésére. A középátlagos időponttól számított késedelmi kamatfizetési kötelezettségre vonatkozó rendelkezés is helytálló, mert az alperes követelését arra alapította, hogy a felperes éveken át a házastársi közös vagyon megosztása előtt felvett és a házastársakat azonos arányban megillető, jelentős összegű bérleti díj elszámolásával késedelembe esett.

A közös vagyon megosztásának módját, ennek eredményeként a felperest terhelő 342.000 forint (a hajóból az alperes tulajdoni hányadának megfelelő 205.000 forint + 137.000 forint ingó értékkiegyenlítés) értékkülönbözlet összegét azonban a bíróság állapította meg, és ennek megfizetése is csak a jogerős ítéletben megállapított teljesítési határidő elteltével válik esedékessé. Az ítélet tábla erre tekintettel mellőzte a megítélt értékkülönbözlet után a felperes késedelmi kamat fizetésére kötelezését.

Az alperes a fellebbezési tárgyaláson előterjesztett kérelmében helyesen érvel azzal, hogy az elsőfokú bíróság a viszontkeresettől, illetve a törvényi rendelkezéstől eltérően határozta meg a 2001. október 1. napjától fizetendő kamat mértékét. Az ítélet tábla a Ptk. 301. § (1) bekezdésének megfelelően helyesbítette a késedelmi kamat mértékére vonatkozó döntést. Eszerint a felperes 5.371.370 forint bérleti díj után 2001. október 1. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11%, 2005. január 1. napjától január 31. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamat fizetésére köteles.

A használati díjkülönbözet iránti kereset alaptalan, a viszontkereset részben alapos.

A bontóperben a 2003. január 7. napján tartott tárgyaláson (6.P.II.23.732/2001/9. sz. jkv.) a felek egyezően adták elő, hogy az alperes a **az N.** úti bérelt ingatlanból 2000 szeptemberében elköltözött, 2001 márciusában beköltözött a **Sz.** utcai társasház I. emeleti lakásába, a felperes pedig 2002. október 15-én vette használatba a tetőtéri lakását. A fellebbezési eljárásban már nem volt vitás, hogy a felperes a tetőtéri lakás értékesítése után, 2004 októberében leköltözött a földszinti lakásba, azt 2006. január 31. napjáig használta, míg az I. emeleti lakás 2005. július 6. napjáig terjedő időszakban állt az alperes kizárólagos használatában.

A Ptk. 140. § (1) bekezdése szerint közös tulajdon esetén a tulajdonostársak mindegyike jogosult a dolog birtoklására és használatára, e jogot azonban egyik tulajdonostárs sem gyakorolhatja a többiek jogainak és a dologhoz fűződő törvényes érdekeinek sérelmére. A Ptk. 141. §-a értelmében a dolog hasznai a tulajdonostársakat tulajdoni hányaduk arányában illetik meg, ilyen arányban terhelik őket a dolog fenntartásával járó és a dologgal kapcsolatos egyéb kiadások, a közös tulajdoni viszonyból eredő kötelezettségek, és ugyanilyen arányban viselik a dologban beállott kárt is. Amennyiben a közös tulajdonban levő ingatlanból az egyik tulajdonostárs a hányadánál nagyobb részt használ, vagy azt kizárólagosan használja, a másik tulajdonostárs elsősorban a hányadának megfelelő használat biztosítását követelheti, és csak akkor léphet fel a Ptk. 141. §-a alapján pénzbeli térítés (használati díj) iránti igényrel a tulajdonostársával szemben, ha a hányadának megfelelő használatot a felek eltérő megállapodása, a bíróság határozata vagy egyéb körülmények nem teszik lehetővé (PK 8. számú állásfoglalás).

A felek együttélésük alatt a társasházban három lakásingatlant szereztek azonos arányú közös tulajdonként és az életközösség megszűnésekor mindhárom ingatlant bérbeadás útján hasznosították. Az alperes a házastársak lakhatását biztosító bérelt ingatlanból elköltözött, az életközösség megszűnése, az emeleti közös tulajdonú lakásra kötött bérleti szerződés megszűnése után szükségképpen alakult ki az a helyzet, hogy az alperes a megüresedő lakásba beköltözött. A felperest a tetőtéri lakásba történő beköltözésre ugyancsak a bérleti szerződés megszűnése, az ingatlan megüresedése indította, míg a földszinti lakásba történő átköltözése a

tetőtéri lakás értékesítésének szükségszerű következménye volt. A felek kialakult ingatlanhasználatot kölcsönösen elfogadták, magatartásuk azonban nem értékelhető akként, hogy mindketten lemondtak a lakások hasznosításából eredő és jelentős mértékű bevétel rájuk jutó részéről. Ebből következően az alperest 2001. március 1. napjától 2005. július 6. napjáig terjedő időszakra az I. emeleti lakás után, a felperest pedig 2004. október 1. napjától 2006. január 31. napjáig terjedő időtartamra a földszinti lakás után terheli a tulajdoni hányadát meghaladó használatra tekintettel többtelephasználati díjfizetési kötelezettség. Az emeleti és a földszinti lakás egyidejű használatának időszakában pedig a felperes köteles az alperes részére a két, lényegesen eltérő értékű lakás hasznosításával elérhető bevételre tekintettel használati díjkülönbözet megfizetésére.

Az ítélet tábla a használati díj, illetőleg a díjkülönbözet összegét nem a felperes által kért, a korábbi bérleti szerződésekben kikötött bérleti díjak forint ellenértéke, hanem az adatokkal alátámasztott, több szempontból mérlegelt, az egyes lakásingatlanok méretét, műszaki állapotát, eladási árát is értékelő aggálytalan szakvélemény alapján határozta meg.

A szakvélemény szerint az emeleti lakás 2002. évi használati díja a 160.802 forint havi díjjal számolva 1.929.624 forint (160.802×12), 2003. évben 2.000.100 forint, 2004. évben havi 173.145 forint bérleti díj alapulvételével 2.077.740 forint.

Az ítélet tábla a szakvéleményből kiindulva, 2001. évre a havi használati díjat 154.370 forintban, a 2002. évi havi 160.802 forint bérleti díj 4%-ával, 6.432 forinttal csökkentett, a 2005. évi díjat 180.070 forintban, a 2004. évi havi 173.145 forint díj 4%-ával, 6.925 forinttal növelt összegben állapította meg. Döntésénél azt vette alapul, hogy a szakvéleményből kitűnően az emeleti lakás bérleti díja 2002-2004. években évi átlag 4%-al nőtt.

Ennek megfelelően a 2001. évi díj 1.543.700 forint (154.370×10), 2005. évben a napi használati díj 6.002 forint ($180.070 : 30$), hat hónap hat napra 1.116.432 forint ($180.070 \times 6 = 1.080.420 + 6.002 \times 6 = 36.012$).

A fenti számítás alapján a teljes, 2002. március 1. napjától 2005. július 6. napjáig terjedő időszakra az alperes által használt emeleti lakás használati díja 8.667.596 forint, amelyből a felperest 4.333.798 forint illeti.

A tetőtéri lakást 2002. október 15. napjától 2004. szeptember 30. napjáig terjedő időszakban az alperes használta. 2002. évben az elfogadott szakvélemény szerint a teljes ingatlan havi használati díja 178.570 forint, két hónap 15 napra 446.425 forint ($178.570 \times 2 = 357.140 + 89.285$), 2003. évben 2.190.756 forint, 2004. évben 1.687.977 forint, a teljes időszakra összesen 4.325.158 forint, amelyből az alperest tulajdoni hányada után megillető rész 2.162.579 forint.

A felperes 2004. október 1. napján költözött át a földszinti lakásba és azt 2006. január 31. napjáig kizárólagosan használta. A szakvélemény alapján a fenti időszakra számítható használati díj 5.337.977 forint, amelyből a felperest 2.668.988 forint terheli.

Az ítéltábla utal arra, hogy a perben a felperes kétséget kizáróan nem bizonyította állítását, miszerint a földszinti lakás egyes helyiségében az alperes ingóságait tárolta. Az pedig iratellenes előadás, hogy földszinti lakás vevője számára már a birtokba adást megelőzően biztosította egyes ingóságok elhelyezését. B.I. 34/A/1. sorszám alatt csatolt írásbeli nyilatkozata a felperes állítását egyértelműen cáfolta. Az is közömbös, hogy a felperes hivatkozása szerint mindkét lakásnak csak egy-egy részét használta. A használati díj megállapítása szempontjából az a releváns tény, hogy mindkét lakást birtokában tartotta.

A fentiekre tekintettel az ítéltábla a felperest az ingatlanok hasznosításból elérhető bevételek különbözetének megfelelő 497.780 forint ($2.162.579 + 2.668.988 = 4.831.567 - 4.333.798$) használati díjkülönbözet és ennek 2006. február 1. napjától a kifizetésig járó, a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére kötelezte. Ennek megfelelően a felperes marasztalását 6.211.150 forintra ($5.371.370 + 497.780$), ebből 5.371.370 forint után 2001. október 1. napjától, 497.780 forint után 2006. február 1. napjától a kifizetés napjáig járó a rendelkező részben írt mértékű késedelmi kamatra felemelte.

A kereset pertárgyértéke helyesen 24.458.900 forint, a viszontkereseté 9.564.500 forint, így a le nem rótt kereseti illeték 900.000 forint, a viszontkereseti illeték 573.970 forint.

A felperes keresete alaptalan, a viszontkereset tekintetében pervesztességének aránya 65%, mert 6.211.150 forint erejéig pervesztes, 3.353.350 forintot illetően pernyertes lett. Erre figyelemmel a Pp. 81. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az állam javára a felperes 1.273.020 forint kereseti,- viszontkereseti, az alperes 200.950 forint viszontkereseti illeték megtérítésére köteles.

A nagyobb arányban pervesztes felperes 27.316.700 forint ($24.458.900$ kereseti perérték + $2.857.800$ forint különbözeti viszontkereseti érték) után köteles az áfával emelt, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés b) pontja és a 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított, az áfával emelt 1.274.375 forint ügyvédi munkadíj ($1.019.500$ forint munkadíj + 254.875 forint áfa), továbbá az alperes által előlegezett 100.000 forint szakértői díjból a teljes 80%-os pervesztességére tekintettel 80.000 forint előlegezett költség, összesen 1.354.375 forint elsőfokú perköltség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta.

A felperes fellebbezésének értéke 29.447.200 forint, ebből 5.713.370 forint az elsőfokú ítélet szerinti marasztalása és 23.733.810 forint a követelése ($25.230.000$ forint követelés - $1.496.190$ forint nem fellebbezett érték, amelyből 205.000 forint a vitorlás hajó megváltási ellenértéke, 137.000 forint az ingó értékkiegyenlítés, 1.154.190 forint a bérbeadásból befolyt bevételek és a kiadások egyenlegéből az alperest megillető érték). A le nem rótt fellebbezési illeték az Itv. 46. § (1)

bekezdése szerint 900.000 forint. Az alperes fellebbezésének értéke 1.889.800 forint.

A felperes fellebbezése sikertelen maradt. Az alperes fellebbezése 497.780 forint fellebbezési értékig sikeres, 1.392.020 forint érték erejéig sikertelen volt, elvesztettségének aránya 74%.

Az ítélet tábla a felperest 28.552.960 forint (29.447.200- 894.240 forint alperesi különbözeti fellebbezési érték) érték alapulvételével a Pp. 239. §-a szerint irányadó Pp. 81. § (1) bekezdése, az IM rendelet 3. § (5) bekezdése, (6) bekezdése, a 4/A. § (1) bekezdése alapján kötelezte az elvégzett ügyvédi képviselői tevékenységgel arányban álló, az áfát is tartalmazó 375.000 forint ügyvédi munkadíj (300.000 forint munkadíj + 75.000 forint áfa), valamint az alperes által lerótt illetékből a elvesztettségére eső 29.400 forint, összesen 404.400 forint másodfokú perköltség megfizetésére.

A felperes a fellebbezése után megállapított fellebbezési illeték megtérítésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles.

Budapest, 2011. október 4.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Dankó Zsuzsanna
írnok